

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-96/21-9
UsII-98/21-7

REPUBLIKA HRVATSKA
354 - DRŽAVNA KOMISIJA ZA KONTROLU
POSTUPAKA JAVNE NABAVE

Primljeno: 30-04-2021	Prilog		
e-mail	eojn	neposredno	poštom
KLASA: UP/II-034-02/21-01/36			
URBROJ: 383-01/21-14			

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grada Vukovara, Dr. Franje Tuđmana 1, kojega zastupa gradonačelnik Ivan Penava i tužitelja Presoflex gradnja d.o.o. Požega, Industrijska 30, kojega zastupa opunomoćenik Bruno Damjanac, odvjetnik u Požegi, Sv. Florijana 9, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, radi javne nabave, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Zajednice ponuditelja Projektgradnja plus d.o.o. Gornja Vrba, Vrbska 3 i Osijek-Koteks d.d. Osijek, Šamačka 11, na sjednici vijeća održanoj 7. travnja 2021.

presudio je

- I. Poništava se rješenje tuženika, klasa: UP/II-034-02/21-01/36, urbroj: 354-01/21-9 od 11. veljače 2021.
- II. Odbija se žalba Zajednice ponuditelja Projektgradnja plus d.o.o. Gornja Vrba i Osijek-Koteks d.d. Osijek protiv odluke o odabiru od 7. siječnja 2021. u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2020/S 0F2-0027958, predmet nabave: izvođenje radova na izgradnji Ekonomske škole Vukovar, naručitelja Grada Vukovara.
- III. Odbija se zahtjev tužitelja Grada Vukovara za naknadu troškova žalbenog postupka.
- IV. Nalaže se tuženiku da nadoknadi tužitelju Presoflex gradnja d.o.o. Požega troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 (tri tisuće sto dvadeset i pet) kn u roku od 30 (trideset) dana od dana dostave ove presude.
- V. Odbija se zahtjev tužitelja Presoflex gradnja d.o.o. Požega za naknadu troškova upravnog spora u preostalom dijelu.

Obrazloženje

1. Točkom 1. izreke osporavanog rješenja tuženika poništena je odluka o odabiru od 7. siječnja 2021. u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2020/S 0F2-0027958, predmet nabave: izvođenje radova na izgradnji Ekonomske škole Vukovar, naručitelja Grada Vukovara. Točkom 2. izreke rješenja naloženo je naručitelju Gradu Vukovaru da u roku od osam dana od dana objave toga rješenja

nadoknadi troškove žalbenog postupka žalitelju – Zajednici ponuditelja Projektgradnja plus d.o.o. Gornja Vrba i Osijek-Koteks d.d. Osijek u iznosu od 1 00.000,00 kn.

2. Rješenje tuženika od 11. veljače 2021. osporavaju (dvjema tužbama) dva tužitelja: Grad Vukovar i Presoflex gradnja d.o.o. Požega. Budući da se dvjema tužbama osporava jedna odluka tuženika, Sud je spojio predmete radi zajedničkog odlučivanja.

3. Tužitelj Grad Vukovar u tužbi u bitnom ističe da je, suprotno mišljenju tuženika izraženom u osporavanom rješenju, pravilno proveo postupak pregleda i ocjene ponuda te pravilno ocijenio ponudu zainteresirane osobe sukladno propisanim uvjetima iz dokumentacije o nabavi. Mišljenja je da je tuženik svoju odluku zasnovao na pogrešnom, isključivo jezičnom tumačenju pravne norme. Ističe da su pojmovi koji su u konkretnom slučaju odlučni pri ocjeni ponuda definirani propisima i drugim izvorima prava, pri čemu se poziva na Pravilnik o razvrstavanju građevina u skupine po zahtjevanosti mjera zaštite od požara („Narodne novine“, 56/12. i 61/12.), Pravilnik o energetskom pregledu zgrade i energetskom certificiranju („Narodne novine“, 88/17., 90/20. i 1/21.) te na Nacionalnu klasifikaciju vrsta građevina – NKVG iz 2001. Tužitelj nadalje ističe da se dvije reference zainteresirane osobe (izgradnja stambeno-poslovne zgrade s uređenjem TC Spar i okoliša Zagreb, Tina Ujevića 17 i izgradnja stambeno-poslovnih građevina oznake A3 i A5, Podbrežje – Grupa 1) odnose prvenstveno na stambene zgrade koje se, podvođenjem pod pravnu normu iz članka 3. stavka 1. točke 40. Zakona o gradnji („Narodne novine“, 153/13., 20/17., 39/19. i 125/19.; u daljnjem tekstu: ZoG), ne mogu smatrati zgradama javne namjene. Smatra da se dio navedene odredbe ZoG-a koji propisuje “zgrada ili dio zgrade koja nije...” treba tumačiti na način da se pod tim pojmom podrazumijeva zgrada kao cjelina određene namjene ili dio zgrade, a kojem dijelu se namjena određuje prema namjeni zgrade u cjelini. Suprotno tome, tuženik svojim tumačenjem stvara novu pravnu normu koja bi glasila „... zgrada ili dio zgrade koji nije...”. Takvim bi tumačenjem pravne norme iz članka 3. stavka 1. točke 40. ZoG-a, došlo do apsurdne situacije u kojoj bi se npr. višestambena zgrada sa 100 stanova i jednim poslovnim prostorom od 20 m² smatrala zgradom javne namjene, a što je suprotno zakonskoj definiciji ali i onome što je propisano predmetnom dokumentacijom o nabavi. Napominje da se predmet nabave financira iz Europskog fonda za regionalni razvoj u okviru Operativnog programa Konkurentnost i kohezija 2014. – 2020. te je, kao takav, predmet kontrole Središnje agencije za financiranje i ugovaranje. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev, poništi osporavano rješenje tuženika, odbije žalbu zainteresirane osobe, odbije zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova žalbenog postupka te joj naloži da tužitelju nadoknadi troškove žalbenog postupka.

4. Tužitelj Presoflex gradnja d.o.o. Požega podnosi tužbu zbog pogrešne primjene materijalnog prava. U tužbi ističe da ZoG u članku 3. stavku 1. točki 40. definira zgradu javne namjene pri čemu smatra da sam zakonski pojam zgrade javne namjene stavlja javni interes na prvo mjesto. Analizirajući članak 3. stavak 1. točku 40. ZoG-a s jezičnog aspekta, tužitelj zaključuje da se reference zainteresirane osobe (stambeno-poslovne zgrade/građevine) ne mogu podvesti pod zgradu javne namjene. Ističe da stambeno-poslovne zgrade u kojima pojedini trgovci obavljaju trgovačku djelatnost radi stjecanja dobiti (uključujući i trgovačke centre) nisu zgrade javne namjene jer im nedostaje neki element od općeg, društvenog značaja. Zgradama koje nisu stambene u kojima boravi više ljudi ili u kojima se pruža usluga

većem broju ljudi treba smatrati javne ustanove poput škola, zgrada za privremeni smještaj stanovništva uslijed prirodnih katastrofa, javnih odmarališta i sl. Predlaže da Sud poništi osporavano rješenje tuženika i odbije žalbu zainteresirane osobe. Traži i da mu tuženik naknadi troškove upravnog spora u iznosu u od 129.000,00 kn.

5. U odgovoru na tužbu Grada Vukovara tuženik u bitnom ističe da je naručitelj točkom 4.4.1. dokumentacije o nabavi odredio pojam „isti ili slični radovi“, upućivanjem na članak 3. stavak 1. točku 40. ZoG-a te da pozivanje tužitelja na Pravilnik o razvrstavanju građevina u skupine po zahtjevanosti mjera zaštite od požara, Pravilnik o energetsom pregledu zgrade i energetsom certificiranju te na Nacionalnu klasifikaciju vrsta građevina – NKVG iz 2001. nije sukladno Zakonu o javnoj nabavi („Narodne novine“, 120/16.; u daljnjem tekstu: ZJN). Tuženik se poziva na članak 200. stavak 1. ZJN-a koji propisuje da dokumentacija o nabavi mora biti jasna, precizna, razumljiva i nedvojbena te izrađena na način da omogući podnošenje usporedivih ponuda. Prema stavku 6. članka 200. ZJN-a, naručitelj ima pravo izmijeniti ili dopuniti dokumentaciju o nabavi do isteka roka za dostavu ponuda. Tuženik upućuje i na obvezu naručitelja iz članka 290. ZJN-a prema kojoj se ponude pregledavaju i ocjenjuju na temelju uvjeta i zahtjeva iz dokumentacije o nabavi. Navodi da je točkom 4.4.1. dokumentacije o nabavi, kao jedini mjerodavni propis za ocjenu ponuda glede istih ili sličnih radova, određen ZoG. Stoga tuženik smatra da je naručitelj bio dužan ocjenjivati pristigle ponude prema kriterijima propisanim ZOGoM i propisima donesenim na temelju toga Zakona, a ne prema drugim propisima na koje se naručitelj, suprotno članku 200. stavku 6. ZJN-a, poziva u postupku pregleda i ocjene ponuda. Tuženik napominje da mjerodavnim odredbama nije propisano, kao što smatra tužitelj, da je odlučan pretežiti dio zgrade odnosno da se prema pretežnom dijelu zgrade određuje i namjena dijela zgrade. Mišljenja je da činjenica što je u konkretnom slučaju kod referenci zainteresirane osobe riječ o zgradama s pretežitom stambenom namjenom, ne negira javnu namjenu dijelova tih zgrada. Također, nije odlučan ni omjer dijelova zgrade (stambenog dijela u odnosu na dio javne namjene) jer to ne proizlazi iz mjerodavnih odredaba ZoG-a. Zaključno tuženik navodi da je uvjetovanjem valjanosti ponude zainteresirane osobe činjenicom da zgrada ne smije biti u pretežnom dijelu stambena te određenim omjerima stambenog prema javnom dijelu zgrade, naručitelj, u fazi pregleda i ocjene ponuda uveo nove uvjete i zahtjeve koji ne proizlaze iz mjerodavnih odredaba ZoG-a odnosno one koji nisu propisani dokumentacijom o nabavi prije protoka roka za dostavu ponuda. Stoga smatra da je pregled i ocjena ponuda u konkretnom slučaju proveden protivno članku 290. stavku 1. ZJN-a. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

6. U odgovoru na tužbu tužitelja Presoflex gradnja d.o.o. Požega tuženik ponavlja navode iz odgovora na tužbu Grada Vukovara naglašavajući da je pregled i ocjenu ponuda naručitelj provodio prema uvjetima i zahtjevima koji nisu propisani točkom 4.4.1. dokumentacije o nabavi, a što je protivno ZJN-u. Napominje da bi, kad bi se prihvatilo naručiteljevo tumačenje točke 4.4.1. dokumentacije o nabavi, valjalo zaključiti da je naručitelj u konkretnom slučaju povrijedio načelo jednakog tretmana jer u tom slučaju nijedan ponuditelj (osim ponuditelja ING-GRAD d.o.o.) nije dostavio reference koje se odnose na građevine od općedruštvenog značaja, a naručitelj je svima njima, osim zainteresiranoj osobi, reference prihvatio kao valjane. Tuženik smatra da u slučaju prihvaćanja naručiteljeva tumačenja točke 4.4.1. dokumentacije o nabavi, ni referenca tužitelja Presoflex gradnja d.o.o. Požega (Sortirni centar Hrvatske pošte d.d.) ne bi udovoljavala uvjetima iz navedene točke dokumentacije o

nabavi. Neosnovanim smatra tužiteljev zahtjev za naknadu troškova spora. Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

7. Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbe opisuje postupak koji je prethodio ovom upravnom sporu te navodi da obje građevine koje je naveo kao reference uključuju i poslovne prostore u kojima se obavljaju različite uslužne djelatnosti, a što potvrđuje i sam naručitelj u zapisniku o pregledu i ocjeni ponuda. Neutemeljenim smatra tužiteljevo pozivanje na pravilnike i Nacionalnu klasifikaciju vrsta građevina – NKVG koji nisu obuhvaćeni dokumentacijom o nabavi. Navodi svoje tumačenje članka 3. stavka 1. točke 40. ZoG-a prema kojemu je zgrada javne namjene, ne samo zgrada koja, kao cjelina, udovoljava određenim pretpostavkama, već i dio zgrade koji nije stambeni, a u kojem boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi, a pod koji pojam potpada i dio zgrade koji obuhvaća poslovne prostore (kao što su konkretne zgrade koje je navela kao reference). Ističe da postupanje u skladu s osporavanim rješenjem tuženika ne bi rezultiralo nepovoljnim financijskim posljedicama za naručitelja, već bi, upravo suprotno, prihvaćanje ponude zainteresirane osobe, kao najpovoljnije ponude, bilo u interesu naručitelja. Predlaže odbijanje tužbenih zahtjeva.

8. U skladu s člankom 6. stavkom 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine,“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS) odgovori na tužbe dostavljeni su tužiteljima.

Tužbeni zahtjevi su osnovani.

9. Iz spisa predmeta proizlazi da je naručitelj 27. srpnja 2020. u Elektroničkom oglasniku javne nabave objavio poziv na nadmetanje s dokumentacijom o nabavi u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2020/S 0F2-0027958, predmet nabave: izvođenje radova na izgradnji Ekonomske škole Vukovar. Kriterij odabira je ekonomski najpovoljnija ponuda na temelju cijene 80% i dodatnog trajanja jamstva za otklanjanje nedostataka u jamstvenom roku 20%. U predmetnom je postupku pristiglo šest ponuda od kojih su dvije ocijenjene valjanima. Odlukom o odabiru od 7. siječnja 2021. odabrana je ponuda tužitelja Presoflex gradnja d.o.o. Požega. Protiv odluke o odabiru, zainteresirana osoba podnijela je žalbu u kojoj je osporavala zakonitost pregleda i ocjene ponuda.

10. Rješenjem od 11. veljače 2021. tuženik je poništio odluku o odabiru ocijenivši osnovanim žalbeni navod zainteresirane osobe koji se odnosi na dokazivanje tehničke i stručne sposobnosti zainteresirane osobe u vezi s referencama za izgradnju objekata u smislu točke 4.4.1. dokumentacije o nabavi.

11. Pri ocjeni osnovanosti tužbenih zahtjeva u ovom upravnom sporu valja poći od točke 4.4.1. dokumentacije o nabavi kojom je određeno da gospodarski subjekt u postupku javne nabave mora dokazati svoju tehničku i stručnu sposobnost i to minimalnim stručnim iskustvom (referencijama iz prijašnjih ugovora) potrebnim za izvršenje ugovora na odgovarajućoj razini kvalitete kojima dokazuje da je uredno izvršio jedan, a najviše dva rada ista ili slična premetu nabave u godini u kojoj je započeo postupak javne nabave i tijekom pet godina koje prethode toj godini... Pod istim ili sličnim radovima predmetu nabave smatraju se radovi na izgradnji i/ili rekonstrukciji zgrada javne namjene (pojam zgrada javne namjene definiran je člankom 3. stavkom 1. točkom 40. ZoG-a) s obzirom na to da je predmet nabave građenje građevine javne i društvene namjene – srednjoškolske ustanove.

12. Nije sporno da je zainteresirana osoba u svojoj ponudi navela dvije reference: izgradnja stambeno poslovne zgrade s uređenjem TC Spar i okoliša i izgradnja

stambeno poslovnih građevina oznake A3 i A5, Podbrežje – Grupa 1. U zapisniku o pregledu i ocjeni ponuda naručitelj je naveo da su reference zainteresirane osobe prvenstveno stambene zgrade pa se u smislu definicije iz članka 3. stavka 1. točke 40. ZoG-a, ne mogu smatrati zgradama javne namjene. U obrazloženju ovakvog zaključka navedeno je da je u odnosu na prvu referencu utvrđeno kako je riječ o stambeno-poslovnoj zgradi koja je projektirana kao šestero etažna građevina nad dvoetažnom podzemnom garažom. U bitnom je navedeno da su u građevini smještene stambene jedinice (87 stanova) na pet nadzemnih etaža, dok su u prizemlju poslovni prostori (trgovina) i jedan lokal ugostiteljske namjene. U podrumu (-1) nalaze se poslovni prostori ugostiteljskog objekta i trgovine te tehnički prostori. U podrumu (-2) osigurano je 90 parkirno-garažnih mjesta za stanare, spremišta stanara te tehnički prostori, stubišta i liftovi. U odnosu na drugu referencu navedeno je da je riječ o građevini isključivo stambeno-poslovne namjene s ukopanom podrumskom etažom, prizemljem i osam etaža. U svakoj je zgradi po 128 stanova.

13. Među strankama je sporno mogu li se navedene građevine koje je zainteresirana osoba navela kao reference u predmetnom postupku javne nabave smatrati građevinama koje udovoljavaju uvjetima iz točke 4.4.1. dokumentacije o nabavi.

14. Tuženik je zaključio da je naručitelj u postupku pregleda i ocjene ponuda zanemario dio članka 3. stavka 1. točke 40. ZoG-a prema kojemu je zgrada javne namjene zgrada ili dio zgrade koja nije stambena u kojoj boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi. Tuženik ističe da je zainteresirana osoba dostavila reference koje se odnose na poslovno stambene objekte, dakle, ne isključivo stambene, čiji dio nije stambeni i u kojemu se pruža usluga većem broju ljudi odnosno u kojemu boravi više ljudi. Polazeći od toga, zaključuje da naručitelj nije proveo postupak pregleda i ocjene ponuda u skladu s uvjetima iz dokumentacije o nabavi.

15. Sud ne prihvaća ovakav zaključak tuženika.

15.1. Kao što je navedeno, dokumentacijom o nabavi određeno je da se pod istim ili sličnim radovima predmetu nabave smatraju radovi na izgradnji i/ili rekonstrukciji zgrada javne namjene, pri čemu je pojam zgrade javne namjene definiran člankom 3. stavkom 1. točkom 40. ZoG-a. Pritom je bitno naglasiti da dokumentacija o nabavi upućuje na razloge kojima se naručitelj rukovodio određujući pojam istih ili sličnih radova predmetu nabave prema kriterijima iz članka 3. stavka 1. točke 40. ZoG-a. To je, prema ocjeni Suda, činjenica da je predmet konkretne nabave građenje građevine javne i društvene namjene - škole, zbog čega je naručitelj, kao potrebne reference, zahtijevao zgrade javne, a ne privatne namjene.

15.2. Prema navedenoj zakonskoj odredbi, zgrada javne namjene je:

- zgrada ili dio zgrade koju koristi tijelo javne vlasti za obavljanje svojih poslova,
- zgrada ili dio zgrade za stanovanje zajednice te
- zgrada ili dio zgrade koja nije stambena u kojoj boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi.

15.3. Iz analize članka 3. stavka 1. točke 40 ZoG-a proizlazi da zgradom javne namjene (pored zgrada ili njihovih dijelova definiranih prvim dvama dijelovima te odredbe koji su u ovom slučaju irelevantni) valja smatrati i zgradu ili dio zgrade koja nije stambena u kojoj boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi. S obzirom na sadržaj prijepora među strankama u konkretnom slučaju, valja odgovoriti na pitanje mogu li se građevine koje je zainteresirana osoba navela kao reference u

svojoj ponudi podvesti pod pojam zgrada javne namjene u smislu posljednjeg dijela članka 3. stavka 1. točke 40. ZoG-a (zgrada ili dio zgrade koja nije stambena u kojoj boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi). Prvu je pretpostavku za svrstavanje zgrade u kategoriju zgrada javne namjene, u posljednjem dijelu točke 40. stavka 1. članka 3. ZoG-a, zakonodavac odredio negacijom - da zgrada nije stambena, dok je druga pretpostavka određena namjenom zgrade ili njezina dijela (u kojoj boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi). Nadalje, iz točke 40. stavka 1. članka 3. ZoG-a proizlazi da se zgradom javne namjene može smatrati i dio zgrade u kojoj boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi, ali pod uvjetom da je riječ o zgradi koja nije stambena. Polazeći od navedenog, Sud ne prihvaća ocjenu tuženika da je zgradom javne namjene moguće smatrati svaku zgradu (pa i stambenu) koja ima dio koji nije stambeni i u kojem dijelu zgrade boravi više ljudi ili se pruža usluga većem broju ljudi.

15.4. Smatrajući da se pojam zgrada javne namjene u smislu mjerodavnog dijela odredbe članka 3. stavka 1. točke 40. ZoG-a odnosi na zgrade koje nisu stambene (uključujući i njihove dijelove), Sud ne prihvaća ocjenu tuženika da je u postupku pregleda i ocjene ponuda naručitelj postupio u nesuglasju s točkom 4.4.1. dokumentacije o nabavi. Naime, Sud smatra pravilnom ocjenu naručitelja da zainteresirana osoba, dvjema, naprijed navedenim, referencama nije dokazala ispunjavanje tehničke i stručne sposobnosti budući da se te reference, prema kriterijima iz točke 40. stavka 1. članka 3. ZoG-a, ne odnose na zgrade javne namjene.

15.5. Osvrćući se na navod tuženika iz odgovora na tužbu da pozivanje naručitelja na Pravilnik o razvrstavanju građevina u skupine po zahtjevanosti mjera zaštite od požara, Pravilnik o energetsom pregledu zgrade i energetsom certificiranju te na Nacionalnu klasifikaciju vrsta građevina – NKVG iz 2001. nije sukladno ZJN-u, valja reći da Sud prihvaća stajalište tuženika da ocjena ponuda prema kriterijima iz navedenih propisa (a koji nisu obuhvaćeni dokumentacijom o nabavi u predmetnom postupku javne nabave) ne bi bila u skladu sa ZJN-om. Međutim, ovaj je Sud (iz naprijed navedenih razloga) utvrdio da ponuda zainteresirane osobe, u dijelu koji se odnosi na dvije reference, nije u skladu sa zahtjevima propisanim točkom 4.4.1. dokumentacije o nabavi, pri čemu je isključivo mjerodavan članak 3. stavak 1. točka 40. ZoG-a, kako to zahtijeva dokumentacija o nabavi, a ne drugi propisi o kojima govori tuženik ali i Grad Vukovar u svojoj tužbi.

16. U odnosu na tuženikov navod da bi u slučaju prihvaćanja naručiteljeva tumačenja točke 4.4.1. dokumentacije o nabavi proizlazilo da je naručitelj u konkretnom slučaju povrijedio načelo jednakog tretmana jer (u tom slučaju) nijedan ponuditelj (osim ponuditelja ING-GRAD d.o.o.) nije dostavio reference koje se odnose na građevine od općedruštvenog značaja, valja istaknuti sljedeće:

16.1. Kao što je naprijed navedeno, zgradom javne namjene, u smislu zadnjeg dijela točke 40. stavka 1. članka 3. ZoG-a, smatra se zgrada koja nije stambena (ili dio takve zgrade) i koja ispunjava dodatne pretpostavke (u kojoj boravi više ljudi ili u kojoj se pruža usluga većem broju ljudi). Ovakvo određenje zgrade javne namjene ne isključuje mogućnost da se takvom zgradom smatra i poslovna zgrada (ili njen dio), budući da poslovna zgrada, po prirodi stvari, nije stambena. Stoga Sud ne može prihvatiti tuženikov zaključak da bi prihvaćanjem naručiteljeva tumačenja pojma zgrade javne namjene, iz toga pojma bile isključene poslovne zgrade koje udovoljavaju ostalim uvjetima iz posljednjeg dijela točke 40. stavka 1. članka 3. ZoG-

a, uključujući i referencu tužitelja Presoflex gradnja d.o.o. Požega (Sortirni centar Hrvatske pošte d.d.).

17. Slijedom iznesenog, osporavano rješenje tuženika ne može se ocijeniti zakonitim. S obzirom na činjenicu da je poništena točka 1. izreke osporavanog rješenja tuženika te odbijena žalba zainteresirane osobe protiv odluke o odabiru, to je nezakonita i točka 2. izreke rješenja tuženika kojim je odlučeno o troškovima žalbenog postupka, zbog čega je i ta točka izreke rješenja poništena. Stoga je, na temelju članka 58. stavka 1. ZUS-a, odlučeno kao u točkama I. i II. izreke.

18. Zahtjev tužitelja Grada Vukovara za naknadu troškova žalbenog postupka nije osnovan budući da iz spisa nije razvidno da su tužitelju nastali troškovi žalbenog postupka. Stoga je odlučeno kao u točki III. izreke presude.

19. Odluka o naknadi troškova upravnog spora tužitelju Presoflex gradnja d.o.o. Požega (točka IV. izreke) donesena je na temelju članka 79. stavaka 1., 2. i 4. ZUS-a. Člankom 79. stavkom 2. ZUS-a propisano je da se vrijednost predmeta spora smatra neprocjenjivom. Iz navedene zakonske odredbe proizlazi da se visina troškova upravnog spora određuje prema tarifama koje se primjenjuju u neprocjenjivim predmetima. Tužitelju je priznat zatraženi trošak sastava tužbe po opunomoćeniku, uvećan za PDV u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn, na temelju Tbr. 23.1., Tbr. 42. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.). S obzirom na navedeno, valjalo je odbiti tužiteljev zahtjev za naknadu troškova spora u preostalom dijelu. Stoga je odlučeno kao u točki V. izreke.

U Zagrebu 7. travnja 2021.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Sanja Otočan, v.r.

Za točnost otpredka - ovlaštena službenik

Tanja Nemčić